

Leto 1926/27

Maj

Mati v sladkem maju . . .

To je mesec-praznik. To je čas jazmina in solnca, ko boža zelen svežih trav oko in dušo; to so večeri liki mila pesem, in noči tople od slavčjega žgolenja.

Ta mesec je vsak naš domek kapela. Povsod dehté šmarnice na hišnik oltarčkih in lučka gori noč in dan pred podobo Marije — o lučka pred zaščitnico našega rodu!

V maju hodim romar na Brezje, k Mariji Pomagaj. Detelja diši ob cesti, in na trgu nad velikimi vrati poje solnce, solnce. V svetišču pa je tišina. Usmiljenja polne zro materine oči iz mraka . . .

V majniku romam na Brezje.

*

Glej, to bi rad, da ne izgine iz tvoje duše maj, da se oltarček v tvojem srcu ne zruši.

To bi rad, da Marija, ki te je gotovo njej nekoč posvetila tvoja mati, ne umakne roke od tebe.

To bi rad ta mesec-praznik, in to je moja želja vselej, kadar mislim nate.

In nate mislim marsikdaj, marsikje.

Zato, ker si kot cvet na polju, in vem, da še ni legla grenka slana nanj.

Zato, ker je tvoja duša kakor vosek, in vem, da je še ni prijemala trda zloba.

Zato, ker je tvoje oko kakor pomladnje jezero, in vem, da še ni bila njegova vodica skaljena.

Dokler boš v maju ves majniški, se ne bojim ne za sedaj in ne za pozneje. Še najmanj pa za tvoj konec: zakaj lep bo, če boš stopil z Njo pred Očeta svojih dni, z Marijo v večni, sladki maj . . .

A. Žužek.